

2019 NOV 18

Alkotmánybíróság

1015 Budapest,
Donáti u. 34-35.

A Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján

hivatkozási szám: 2.M.234/2015.

SZÉKESFEHÉRVÁRI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
ÜGYSZÁM:	
KEZDŐIRATON:	
postán, gyűjtőládába, személyesen, faxon, e-mailen	
ERK:	2019 NOV 18 83.
FELDANY:	3 FELZET:
MELLEKLET:	3 MELLEKLET:
ÜGYSZÁM:	3 M234/2015 / 48
UTOIRATON:	

Tárgy: alkotmányjogi panasz előterjesztése

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [redacted] **adótványozó**, a panasz alapját képező peres eljárás felperese, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján, illetve amennyiben a Tisztelt Alkotmánybíróság lehetőséget lát, úgyva 28. §-a által biztosított jogkörében eljárva a 26. § (1) bekezdés alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy **állapítsa meg**

a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.10.499/2018/8. számú ítéletének, valamint a Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Mf.744/2016/96. számú ítéletének

alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A pertörténet, a tényállás rövid ismertetése, nyilatkozat a határidő megtartásáról, a jogosultság igazolása:**1.1. Pertörténet, rövid tényállás:**

Egyetemi tanulmányaimat a [redacted] Állam- és Jogtudományi Karán végeztem el „cum laude” minősítéssel 1997. március 22. napján, majd 1997. június 16-án bírósági fogalmazói kinevezést nyertem a [redacted] A jogi szakvizsgát 1999. december 8. napján tettem le jeles eredménnyel. 2000. március 1. napjával a [redacted] z bírósági titkárrá, míg 2001. november 1-jén 2004. október 31. napjáig, határozott időre a [redacted] mint bíró nyertem kinevezést, ahol a Büntető II. Csoportba kerültem beosztásra. 2002. május 1. napjától az Országos Igazságszolgáltatási Tanács a fiatalokorúak ügyeiben eljáró, 2003. július 1. napjától pedig az 1998. évi XIX. törvény 17. § (5) és (6) bekezdésében meghatározott ügyekben ítélező bíróvá jelölt ki. 2004. november 1. napjától nyertem határozatlan időtartamra kinevezést, majd 2012. április 1. napjától 2012. szeptember 30. napjáig kirendelés alapján a [redacted] Büntető Kollégiumában teljesítettem szolgálatot.

2014. április 27-én kórházba kerültem. Kórházi kezeléseim 2014. május 16-ig tartott, ezt követően 2014. július 15. napjáig adaptációs szabadságon voltam, majd ezt követően ismét munkába álltam.

2014. szeptember 1-jén került kézbesítésre a Fővárosi Törvényszék Elnökének 2014. augusztus 27-én kelt 1997.El.VI.B.37/53. számú átiratában a munkaköri, szakmai, illetve személyi higiénés alkalmasság vizsgálatáról és véleményezéséről szóló 33/1998. (VI.24.) NM rendelet 7. § (1) bekezdése alapján soron kívüli munkaköri vagy szakmai alkalmassági vizsgálatomat rendelte el.

A Fővárosi Törvényszék Elnöke ezt követően, 2014. szeptember 10. napján kelt és 2014. szeptember 11-én kézbesített 1997.El.VI.B.37/56. számú átiratában felszólított, hogy a Bjt. 86. § (1) bekezdése értelmében bírói tisztségemről 30 napon belül mondjak le. Az intézkedés indokolásként azt rögzítette,

hogy kezelőorvosom véleménye alapján szellemi munkavégzésre alkalmas vagyok, a bírói munkakör betöltésére való alkalmasságom elbírálása tekintetében azonban a foglalkozás-egészségügyi üzemorvos – szemben a szakorvosom kifejezett véleményével - indokolás nélkül újabb pályaaalkalmassági vizsgálat elvégzését javasolta, melyből a törvényszék elnöke azt a következtetést vonta le, hogy foglalkozás-egészségügyi üzemorvos javaslata alapos okot ad annak feltételezésére, hogy bírói tisztségem ellátásra egészségügyi okból alkalmatlan vagyok. Egyben tájékoztatott arról is, hogy amennyiben a felszólítás ellenére bírói tisztségemről nem mondok le, úgy a Bjt. 86. §-ának (2) bekezdése alapján elrendeli a bírák és a bírósági titkárok pályaaalkalmassági vizsgálatáról szóló 1/1999. (I. 18.) IM-EüM. együttes rendelet 1. § c) pontjára figyelemmel a 3. § (1) bekezdése szerinti pályaaalkalmassági vizsgálatomat. A törvényszék elnökének ezen átirata ugyanakkor nem tartalmazott semmilyen tájékoztatást arról, hogy a Bjt. 86. § (1) bekezdése értelmében kérelmemre személyes meghallgatás keretében is ismertetni kell az egészségügyi alkalmatlanságára utaló okokat, és lehetőséget kell biztosítani, hogy azokra észrevételeket tegyek.

Fenti 1997.EI.VI.B.37/56. számú írásbeli elnöki felszólításra 2015. szeptember 11. napján kelt válaszelemben - tudomásul véve a törvényszék elnökének véleményét és a kilátásba helyezett intézkedését – úgy nyilatkoztam, hogy bírói tisztségemről nem kívánok lemondani.

A Fővárosi Törvényszék Elnöke a 2014. szeptember 23. napján kelt, általam 2014. október 6. napján átvett 2014.EI.IV.B.17/15-I. számú intézkedésében tájékoztatott arról, hogy a Bjt. 86. § (2) bekezdése alapján, vonatkozásomban elrendelte a bírák és a bírósági titkárok pályaaalkalmassági vizsgálatáról szóló 1/1999. (I.18.) IM-EüM együttes rendelet 1. § c) pontjára figyelemmel, a (3) bekezdés szerinti pályaaalkalmassági vizsgálatomat, továbbá értesített arról is, hogy a pályaaalkalmassági vizsgálat elvégzésére és a szakvélemény megküldésére a Budapesti Igazságügyi Orvosszakértői Intézet (továbbiakban ISZKI) igazgatóját kérte fel.

Soron kívüli pályaaalkalmassági vizsgálatomat a Budapesti ISZKI kijelölt Vizsgáló Bizottsága 2014. október 28. napján végezte el. Összefoglaló véleményüket a 2014. november 24. napján kelt Osz:3959/2014. számon terjesztették elő, amely szerint az elvégzett általános orvosi, neuropszichiátriai és pszichológiai vizsgálat alapján a szakértői bizottság egyhangúlag állapította meg, hogy bírói tisztségem ellátásra **AKTUALISAN alkalmatlan** vagyok.

A Budapesti ISZKI Vizsgáló Bizottság együttes véleményével szemben 2014. december 18. napján, a bírák és a bírósági titkárok pályaaalkalmassági vizsgálatáról szóló 1/1999. (I. 18.) IM-EüM együttes rendelet 6. § (1) bekezdésének első monda alapján a törvényes határidőben jogorvoslattal éltem, melyben a szakmai vélemény felülvizsgálatát és a pályaaalkalmassági vizsgálatról készült szakmai vélemény megsemmisítését kértem.

A 2015. február 16-án kelt „felülvizsgálati vélemény” a Budapesti ISZKI Vizsgáló Bizottság Osz:3959/2014. számú „összefoglaló véleményét” szakmailag helytállónak, helyesnek tekintette.

2015. március 2. napján a Pesti Központi Kerületi Bíróság elnök-helyettese kézbesítette részemre a Főváros Törvényszék Elnökének 2015. február 24. napján kelt 1997.EI.VI.B.37/63-I. számú átiratát, amelyben arról tájékoztatott, hogy a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2001. évi CLXII. számú törvény (Bjt.) 90. § b) pontja alapján - egészségügyi alkalmatlanságom megállapítására figyelemmel - javaslatot tett az Országos bírói hivatal elnökének, dr. [REDACTED] asszonynak bírói tisztségemből 2015. március 24. napjával történő felmentésemről.

Magyarország köztársasági elnöke a 2015. április 20-án kelt IV-4/02217-2/2015. számú határozatával bírói tisztségemből – a bírói tisztség ellátására egészségügyi okból történő **TARTÓSAN alkalmatlanná** válásomra tekintettel – 2015. április 30. napjával felmentett.

Felmentésemről a Fővárosi Törvényszék Elnöke a 2015. április 21-én kelt és részemre 2015. április 30-án kézbesített 1997.EI.VI.B.37/69. számú intézkedésével tájékoztatott.

A munkáltatói intézkedéssel szemben a Bjt. 145. §-a alapján, 146. § (2) bekezdésében biztosított törvényes határidőben **keresetet** terjesztettem elő a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon – egyebek mellett - annak megállapítása iránt, hogy bírói szolgálati jogviszonyom jogellenesen került megszüntetésre tekintettel arra, hogy szolgálati viszonyom megszűnéséről szóló elnöki intézkedésben megjelölt indok valótlan, mert a felmentés alapjául szolgáló szakmai vélemény alapján tartós

egészségügyi alkalmatlanság nem volt megállapítható, ezért a Bjt. 90. § b) pont első fordulata értelmében felmentésemre törvényesen nem kerülhetett volna sor. A felmentés indokának valótlansága okán a felmentés indoka egyben okszerűtlen is volt. Keresetemben továbbá arra is hivatkoztam, hogy a Bjt. 86. §-ban szabályozott egészségügyi alkalmatlansági eljárásra vonatkozó törvényi rendelkezések megsértése miatt is jogellenes volt a bírói szolgálati jogviszonyom megszüntetése, hiszen a Bjt. említett rendelkezéseivel ellentétes alkalmassági vizsgálat eredményére jogszerűen bírói tisztségből történő felmentés nem alapítható.

Keresetemben ugyanakkor nem csupán az előzőekben írt okokból támadtam meg a munkáltatói intézkedést, hanem azért is, mert az annak alapját képező szakmai vélemény tartalmilag is valótlan, azaz azt érdemben is vitattam.

Keresetemben – a szolgálati jogviszonyom jogellenes megszüntetésének megállapítása mellett – a Bjt. 145. § (3) bekezdése alapján bírói szolgálati jogviszonyom helyreállítását, és a Bjt. 145. § (6) bekezdésére figyelemmel elmaradt illetményem, az időközben esedékessé váló egyéb járandóságaim, továbbá a szolgálati viszonyom jogellenes megszüntetésével összefüggésben az alperes által okozott személyiségi jogsértés miatt sérelemdíj, ezen összegek után járó törvényes kamatok megfizetésére, valamint alperes perköltségben való marasztalására is kereseti kérelmet terjesztettem elő.

Ügyemben első fokon - kijelölés folytán - eljáró **Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2016. május 20. napján kelt 2.M.234/2015/30. számú** – mivel a további kereseti kérelmeim vonatkozásában további bizonyítást tartott szükségesnek, ezért a jogalap tekintetében - **közbenső ítéletével** a keresetemnek helyt adott, megállapította, hogy bírói szolgálati jogviszonyomat a Fővárosi Törvényszék alperes jogellenesen szüntette meg, és kötelezte alperest, hogy 15 napon belül bírói tisztségemben helyezzen vissza. Indokolásának lényege szerint a Bjt. 90. § b) pontja azt írja elő, hogy a bírót akkor kell felmenteni, ha egészségügyi okból tartósan alkalmatlanná vált. Kifejtette, hogy a törvény kifejezetten tartós alkalmatlanságot ír elő felmentési okként. A tartós alkalmatlanság pedig olyan jellegű alkalmatlanság, amely mellett nincs remény arra, hogy valamikor is alkalmassá válik bírói feladatai ellátására, azaz nem átmeneti, s így nem várható, hogy állapota javul, meggyógyul és ismét el tudja látni a bírói feladatait. Rögzítette, hogy ezzel szemben az összefoglaló vélemény nem vitásan aktuális alkalmatlanságról szól, ez pedig azt jelenti, hogy az alkalmatlanság csupán a vizsgálat időpontjára állapítható meg, ami azonban nem jelent végleges állapotot. Kifejtette továbbá, hogy az alperesi munkáltató a rendelkezésére álló adatok, szakértői vélemény alapján megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy esetemben az alkalmatlanság tartós lenne, ezért a felmentésemre jogellenesen került sor.

Az elsőfokú ítélettel szemben jómagam is, és az alperes is fellebbezést terjesztett elő.

A fellebbezések folytán eljáró **Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság** az Alaptörvényben biztosított jogaimat sértő, és a rá vonatkozó alaptörvényi rendelkezéseket is figyelmen kívül hagyó, továbbá alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést is felvető, lentebb részletesen is ismertetett eljárásának eredményeképp született, 2018. július 5. napján – keresetem benyújtását követő több, mint két év elteltével - kelt **2.Mf.20.744/2016/96. számú ítéletével** az elsőfokú közbenső ítéletet részítéletnek tekintette, azt megváltoztatta és a keresetemet teljes egészében elutasította, és kötelezett 48.000 Ft első- és másodfokú perköltség, 408.800 Ft kereseti, 545.100 Ft fellebbezési illeték, és 215.694 Ft másodfokú eljárásban előlegezett költség megfizetésére.

A másodfokú döntéssel szemben a rPp. 275. § (4) bekezdése alapján felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő, melyben a jogszabálysértő jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a törvényeknek megfelelő elsőfokú ítélet, mint részítélet hatályában fenntartását kértem a Kúriától, mint felülvizsgálati bíróságtól.

A **Kúria, mint felülvizsgálati bíróság** az ügyemben 2019. június 5. napján **Mfv.10.499/2018/8. számon hozott ítéletet**, melyben az alkotmányos sértő másodfokú bírósági ítélet hatályában fenntartotta, egyben 681.330 Ft felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére kötelezett. A Kúria ítéletének indokolásában teljes mértékben, szinte szó szerint átvette, megismételte a másodfokú bíróság ítéletének indokolását, ezért a Kúria említett ítélete is – a lentebb kifejtettek szerint – alaptörvény ellenes.

1.2. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése:

Az 1.1. pont alatt írtak alapján álláspontom szerint egyértelműen megállapítható, hogy a rendelkezéseimre álló valamennyi, úgy a rendes (fellebbezés), mint a rendkívüli jogorvoslat (felülvizsgálat) lehetőségével éltem, további jogorvoslat igénybe vétele – ide nem értve a perújítás lehetőségét, melyet azonban a törvényi feltételek hiányában jelenleg nem áll módomban igénybe venni – számomra nem lehetséges.

1.3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje:

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírói döntés jogi képviselőm részére 2019. szeptember 16. napján került kézbesítésre, aki a döntésről elektronikus úton, e-mailben tájékoztatott engem. Ebből következően az alkotmányjogi panasz előterjesztésére nyitva álló Abtv. 30. § (1) bekezdésében írt 60 napos határidő megtartásra került.

1.4. Az indítványozó érintettségének bemutatása:

Az Abtv. 1. § a) pontja kimondja, hogy a törvény alkalmazásában egyedi ügy: a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő vagy eldöntő bírósági eljárás.

Az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntések és az azokhoz vezető bírósági eljárások fenti definíciónak megfelelnek, hiszen azok engem, mint természetes személyt érintő jogot, jogos érdeket, jogi helyzetet bíráltak el, döntöttek el, hiszen a panasszal támadott peres eljárásokban, mint felperes léptem fel, és próbáltam az engem megillető jogaimat érvényesíteni, érintettségem nem vitatható.

Egyebekben e körben az Alkotmánybíróság honlapján közzétett tájékoztatóban foglaltakra kívánok hivatkozni, mely szerint a polgári eljárásokban a felperes érintettsége nem kíván külön bizonyítást.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása:

2.1. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése:

A Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság eljárása és az ennek eredményeképp meghozott 2.Mf.744/2016/96. számú ítélete, valamint a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság eljárása és Mfv.10.499/2018/8. számú ítélete az alábbi Alaptörvényben biztosított alapjogokat sértette meg:

- B) cikk (1) bekezdés:

Magyarország független, demokratikus jogállam.

- R) cikk (2) bekezdés:

Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

- T) cikk (3) bekezdés:

Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.

- XXVIII. cikk (1) bekezdés:

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

- XXVIII. cikk (7) bekezdés:

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

- 26. cikk (1) bekezdés:

A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak. A bírakat tisztségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. A bírák nem lehetnek tagjai pártnak, és nem folytathatnak politikai tevékenységet.

- 28. cikk:

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

2.2. A megsemmisíteni kért bírói döntések alaptörvény-ellenességének érdemi indokolása, valamint az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntéseket érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés mibenléte:

A)

A Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2. Mf.20.744/2016/96. számú jogerős ítélet indokolásában kifejtette, hogy „a felperes jogorvoslati érvelése szerint a felmentés az elsőfokú bíróság által számba vett indokokon felül az eljárás során általa hivatkozott egyéb okok folytán is jogellenesnek minősül. Miután az alkalmatlansági eljárás garanciális követelményeinek sérelmével kapcsolatos kifogásait hangoztatta, a felülbírálat keretében mindenekelőtt e kérdések tisztázása mutatkozott indokoltnak.” Mindezekkel kapcsolatban arra a következtetésre jutott, hogy a munkáltató a Bjt. 86. § (1) bekezdése szerinti eljárása sem alaki, sem tartalmi hibában nem szenvedett függetlenül attól, hogy a munkáltató lemondásra történő felszólítással egyidejűleg nem informált azokról az okokról, amelyek az egészségügyi alkalmatlanságra utalnak, s nem tájékoztatott a személyes meghallgatás kérelmezésének lehetőségéről.

Itt mindenképpen szükséges megjegyezni, hogy a másodfokú bíróság önkényesen változtatta meg a keresetben foglaltakat e körben, ugyanis nem azt sérelmeztem, hogy a munkáltató által felhozott alkalmatlansági okokat nem ismerhettem meg, hanem arra, hogy azok álláspontom szerint nem voltak elegendőek ahhoz, hogy a munkáltató a bírói tisztségéről való lemondásra szólítson fel. Ugyanakkor arra nem volt lehetőségem, hogy az ezzel kapcsolatos érvelésemet kifejtsem, mint ahogy arra sem, hogy ebben a körben igazamat bizonyíthassam. Az elsőfokú eljárásban azért nem, mert a bíróság csupán a kereset jogalapja tekintetében folytatott le bizonyítást és hozott érdemi döntést, a másodfokú eljárásban pedig azért nem, mert e kereseti kérelmek a másodfokú eljárás során semmilyen formában nem merültek fel, ezekre bizonyítást nem folytatott le, nem kaptam lehetőséget álláspontom kifejtésére e kérelmeket illetően, csupán a jogerős ítéletben szembesültem azzal, hogy a másodfokú bíróság e kereseti kérelmeket elutasította. Álláspontom szerint ezen eljárásával a másodfokú bíróság ezen kereseti kérelmek tekintetében a jogvitát érdemben lezáró, a keresetet elutasító döntést hozott, és teljes mértékben figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy döntésével szemben a rendes perorvoslat lehetőségével nem áll módomban élni, minthogy döntése jogerős, ezáltal megfosztott azon XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti alapjogomtól, mely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti, mint ahogy attól is elzárt, hogy a bírósági eljárásban lehetőségem legyen az általam a keresetben és annak kiegészítésében e körben előadott tények bizonyítására. Különösen sérelmes ez az eljárás továbbá azért is, mert más kereseti kérelem tekintetében – álláspontom szerint egyébként szintén a törvényi rendelkezések megsértésével – széles körű bizonyítást folytatott le, azonban e kereseti kérelmek a másodfokú eljárásban még csak fel sem merültek.

B)

A Bjt. 86. (1) bekezdésében foglalt rendelkezéssel kapcsolatban kifejtette, hogy a jogi szabályozás szerint a bíró kérelmére az egészségügyi alkalmatlanságra utaló okokat személyes meghallgatás keretében kell ismertetni, biztosítva a bíró számára az észrevételezés lehetőségét. A személyes meghallgatás rendeltetése a tények tisztázását, a felek álláspontjának egyeztetését szolgálja, erre azonban a munkáltató nem köteles a bíró figyelmét felhívnia, így a meghallgatás elmaradása nem értékelhető úgy, mintha valamely jogorvoslati lehetőséget veszítettem volna el. Ugyanakkor terhemre róta, hogy a perben nem jelöltem meg olyan tényt, körülményt, amelynek a munkáltató meghallgatás során való előadása az eljárás menetét, kimenetelét megváltoztatta volna. Ez utóbbit illetően rögzítette, hogy a munkáltató a nemleges nyilatkozat jogkövetkezményéről – az 1/1999. (I.18.) Im-EüM együttes rendelet szerinti vizsgálat elrendeléséről – egyértelmű tájékoztatást adott, így a másodfokú bíróság álláspontjától eltérő jogértelmezés esetén sem lehetne másra jutni, minthogy a személyes meghallgatás lehetőségére való figyelmeztetés elmaradásával járó sérelmeimet magam orvosoltam azzal, hogy a felszólítás hivatkozott indokait vitatva a lemondást megtagadtam.

A másodfokú bíróság itt idézett okfejtésével kapcsolatban mindenekelőtt arra kívánok hivatkozni, hogy a Bjt. 237. § (1) bekezdése értelmében e törvény 1-4. alcíme, III. Fejezete, 19-22. alcíme, 25-30. alcíme, V-X. Fejezete (mely szabályozza az egészségügyi alkalmatlansági eljárás rendjét), XII. Fejezete, XIII. Fejezete, 223. §-a, 224. §-a, továbbá 236. §-a az **Alaptörvény 25. cikk (8) bekezdése, valamint 26. cikk (1) és (2) bekezdése alapján sarkalatosnak minősül.**

A Bjt. imént idézett rendelkezéséből egyértelműen az következik, hogy a bírák felmentésével kapcsolatos eljárásnak kiemelkedő jelentősége van, tekintettel arra, hogy a bírák elmozdíthatósága alapvető alkotmányjogi jelentőséggel bír, hiszen ez az egyik biztosítéka az ugyancsak alaptörvényben deklarált bírói függetlenségnek. Ez egyben azt is jelenti, hogy egészségügyi alkalmatlanság címén a bíró jogszerűen akkor menthető fel a tisztségéből, ha a munkáltatói jogokat gyakorló törvényszék elnöke betartotta a Bjt. 86. §-ban rögzített kötelezettségét, azaz lehetőséget biztosított a bírónak arra, hogy kérelmére személyes meghallgatás keretében ismertessék vele az alkalmatlanságára utaló okokat, és lehetőséget kapjon arra, hogy azokra észrevételt tegyen. A rendelkezés sarkalatos jellegéből fakadóan ez nem egy mellékes lehetősége, hanem kötelezettsége a munkáltató jogokat gyakorló törvényszék elnökének, mely kötelezettségének akkor tesz eleget, ha a bírót erről megfelelően tájékoztatja, s a bíró is csak e tájékoztatás esetén tud a személyes meghallgatás lehetőségével élni.

Esetemben egyértelműen megállapítható, hogy az egészségügyi alkalmatlansági eljárás lefolytatására a Bjt. 86. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés munkáltató általi megsértésével került sor, ami egyben azt is jelenti, hogy a munkáltató ezt követő valamennyi intézkedése (ide értve a pályalkalmassági vizsgálat elrendelését, majd az így szerzett szakmai vélemény alapján történő felmentésre tett intézkedést is) nem volt törvényes, ami viszont a szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetéséhez vezetett. Különösebb indokolást nem igényel annak belátása, hogy törvénytelen alkalmatlansági eljárásban szerzett összefoglaló szakmai vélemény sem lehet törvényes, így annak alapján való bírói jogviszony megszüntetése sem lehet más csakis jogellenes.

A munkáltató fenti eljárását jogszerűnek minősítő másodfokú bíróság ezen döntése alaptörvény ellenes, mert egyértelműen sérti az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott bírói függetlenség elve, melynek a egyik biztosítéka az, hogy a bírákat tisztségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. Ezen jogsértésen keresztül sérült az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság egyik alapvető elemét kitevő jogbiztonság is, mivel a jogbiztonság egyik garanciája a bírói függetlenség.

Azt csupán megjegyzem, hogy a másodfokú bíróság azon kijelentése, miszerint a perben nem jelöltem meg olyan tény, körülményt, amelynek a munkáltató meghallgatás során való előadása az eljárás menetét, kimenetelét megváltoztatta volna, minden alapot nélkülöz, tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság e körben – hasonlóan a többi kereseti kérelmemhez - nemhogy a bizonyítás lehetőségét nem tette lehetővé, de még csak nyilatkozattételre sem adott lehetőséget, számomra csak az ítéletből derült ki, hogy a törvényszék e kereseti kérelmeket is érdemben bírálta el. Ez az eljárás ugyancsak az Alaptörvény XVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való alapjogom sérelmét idézte elő a már említett okból.

C)

A jogerős ítélet a továbbiakban az általam a keresetben sérelmezett szakértői eljárással kapcsolatban tartalmaz megállapításokat, melyekkel kapcsolatban szintén arra hivatkozom, hogy a másodfokú bíróság itt tett megállapításai sértik az Alaptörvény XVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való alapjogomat, mert az elsőfokú bíróság a közbenső ítéletre tekintettel nem folytatott le bizonyítást, a másodfokú bírósági eljárásban pedig – ugyancsak mellőzve a bizonyítási eljárás lefolytatását – még csak említésre sem került, hogy a másodfokú bíróság e kereseti kérelem tekintetében is vizsgálatot folytat. E kereseti kérelem elbírálása álláspontom szerint nem egyszerűen jogkérdés, mivel nekem, mint felperesnek jogom lett volna előadni az ezzel kapcsolatos álláspontomat.

A szakértői eljárással kapcsolatos másodfokú ítéleti megállapítások közül kiemelendő a törvényszék azon hivatkozása miszerint annak ellenére, hogy alappal nehezményeztem, hogy a szakértői intézet a szakértői véleményt nem a maga teljességében bocsátotta rendelkezésemre, álláspontja szerint azonban ez semmiféle jogsérelemmel nem jár, mert jogi relevanciával a jogvita érdemi megítélése szempontjából az úgynevezett véleményi rész bír. Álláspontom szerint azonban igenis jogi relevanciája van annak, hogy nem ismerhettem meg a teljes szakértői véleményt, ugyanis ennek hiányában nem volt lehetőségem érdemben cáfolni a szakmai vélemény megállapítását.

D)

A következőkben a jogerős ítélet indokolása szerint a másodfokú bíróság abban a kérdésben foglalt állást, hogy a munkáltató által szerzett szakvélemény jogszerű alapját képezték-e felmentésemre irányuló munkáltató intézkedésnek. Ezzel kapcsolatban a fellebbviteli bíróság kifejtette, hogy a munkáltató elsődlegesen a pályalkalmassági vizsgálat eredményére támaszkodhat, annak

következtetéseit tekintheti a felmentés során irányadónak. Álláspontja szerint az 1/1999. (I.19.) Im-EüM együttes rendelet 3/B. § (1) bekezdése értelmében a pályaalakmassági vizsgálat alapján a vizsgált személy részére alkalmas vagy nem alkalmas minősítés adható, a munkáltató számára kizárólag a kategorikus alkalmas illetve nem alkalmas minősítés állhat rendelkezésre, az alkalmatlanság Bjt. szerinti, a felmentést megalapozó tartós jellegére nézve a szakvélemény támpontot nem ad. Kifejtette, hogy jelen esetben a szakvélemény a jogszabály szerinti nem alkalmas minősítéshez a vonatkozó rendelkezéseknek ellentmondó tóldatot fűzött akkor, amikor az alkalmatlanságot csupán aktuálisnak minősítette, ami a másodfokú bíróság által sem vitatottan a vizsgálat időpontjára vetítetten véleményezhető. Ugyanakkor szerinte a szakvélemény kategorikusan kimondta az egészségügyi alkalmatlanságot, ezért a jogszabály szerinti minősítés szövegezésétől idegen körülmény, az aktuális alkalmatlanság, relevanciával nem bírhat. Ezek után **kijelenti, hogy az irányadó szabályozás alapján a munkáltató nem kap egzakt támpontot, ezért a munkáltató a helyzet munkajogi vonatkozásainak megítélése során a rendelkezésére álló egyéb adatok értékelésével járhat el!!!**

Rögzítette, hogy a munkáltató előtt ismert volt a több hónapig tartó keresőképtelenség, szembesült azzal, hogy a foglalkozás-egészségügyi orvos az alkalmasság kérdésében nem tudott állást foglalni, majd a pályaalakmassági vizsgálat nyomán született összegző véleményből megismerhette az alkalmatlanság alapján képező betegség jellegét, ezért nem tekinthető megalapozatlannak az a munkáltatói következtetés, amely a tartós alkalmatlanságot rögzítette.

Álláspontom szerint a másodfokú bíróság itt kifejtett indokolása több alaptörvényi aggályt is felvet. Mindenekelőtt azt, hogy a másodfokú bíróság nagyvonalúan figyelmen kívül hagyta azt a tény, hogy esetemben nem pályaalakmassági vizsgálat elvégzéséről, hanem annak vizsgálatáról volt szó, hogy a bírói szolgálati jogviszony megszüntetését eredményező tartós egészségügyi alkalmatlanság megállapítható-e vagy sem. Erre egyébként maga az 1/1999. (I.19.) Im-EüM együttes rendelet 1.§ (1) bekezdés c) pontja maga is utal. Emellett hangsúlyozandó, hogy a sarkalatosnak minősített Bjt. 86. § (2) bekezdése kimondja, hogy ha a bírósá az (1) bekezdés szerinti felszólítás ellenére tisztségéről nem mond le, meg kell vizsgáltatni a bírósá egészségi állapotát, és annak eredményétől függően kell eljárni. A Bjt. alapján tehát a munkáltató további eljárását csak és kizárólag ez határozhatja meg, a felmentés körében egyéb körülményeket jogszerűen nem vehet figyelembe, már csak azért sem, mert a Bjt. 90. § b) pontja kategorikusan rögzíti, hogy a bírósá akkor kell felmenteni, ha bírói tisztségének ellátására egészségügyi okból tartósan alkalmatlanná vált. Annak megállapítása, hogy a bírósá alkalmatlansága tartós-e vagy sem, nem a munkáltató kompetenciájába tartozik, hanem szakkérdés. A munkáltató által elrendelt soron kívüli egészségügyi alkalmassági vizsgálat eredményéhez, az egészségügyi alkalmasság/alkalmatlanság ott megjelölt minőségéhez a munkáltató tehát kötve van. A másodfokú bíróság ezzel ellentétes jogértelmezése messzemenőig ellentétes az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében írt azon rendelkezéssel, hogy a bírósákat tisztségükből csak sarkalatos törvényben (Bjt. 90. § b) pont) meghatározott okból és eljárás (Bjt. 86. § (1) és (2) bekezdés) keretében lehet elmozdítani, s ezen keresztül döntése – a korábbiakban már kifejtettek szerint - az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését is sérti.

E)

A másodfokú bíróság fentiekkel összefüggésben rögzítette, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója maga viseli az intézkedését megalapozó tények helyes vagy helytelen megítélésnek kockázatát, azonban döntését a munkaügyi perben módjában áll megvédeni, s e körben szakértői bizonyításnak van helye.

Két okból is Alaptörvény ellenes a másodfokú bíróság szakértői bizonyítással kapcsolatos eljárása is. Ebben a körben hivatkoztam arra, hogy a jelen munkaügyi per tárgya a bírói szolgálati jogviszonyom jogellenes megszüntetése, konkrétan az OBH által képviselt Fővárosi Törvényszék munkáltató alperesnek a 2015. április 21-én kelt 1997.El.VI.B.37/69. számú intézkedésének – egyebek mellett – azon az alapon való jogellenességének megállapítása, hogy az azt megalapozó egészségügyi alkalmatlansági eljárásban beszerzett szakértői vélemények megállapításai nem felelnek meg a valóságnak. Keresetem tehát a munkáltatói intézkedéssel együtt, - mint fent írtam - a szakértői vélemények megtámadására is irányul. Ebből következően a perben az ISZKI szakértői véleményeknek, azok szakmai megalapozottsága kérdésében történő felülvizsgálatára, s nem az egészségügyi alkalmatlansági eljárásban beszerzett szakvélemények alapul vételével újabb pályaalakmassági vizsgálatára kellett volna szakértői bizonyítást igénybe venni. Erre a szakértői vizsgálatra azonban a Pp. szabályai alapján megfelelő szakértelemmel rendelkező másik – az ISZKI-től, illetve jogutódjától, az NSZKK-tól és az OBH elnökétől független – szakértői intézet vagy testület kellett volna kirendelni. Ezzel szemben a másodfokú bíróság arra hivatkozással, hogy az általa elrendelt

szakértői vizsgálat elvégzésére kizárólag az NSZKK Orvosszakértői Intézete jogosult a Bjt. pályaalkalmassági vizsgálatának lefolytatására vonatkozó törvényi rendelkezések miatt, ezért más szakértői intézet vagy szakértői testület kirendelésére nincs lehetőség, az NSZKK Orvosszakértői Intézetének kirendelését fenntartotta. A perben tehát éppen annak az orvosszakértői intézetnek a szakértői végezték el a szakértői vizsgálatot, amely magát a jelen per tárgyát képező szakértői véleményt is készítette. Saját szakvéleményének önmaga általi felülvizsgálatától – már ha egyáltalán felülbírált volna – más eredmény, mint amit a szakértők beterjesztettek, nem is volt várható.

Ugyanakkor a kereseti kérelemben foglaltakra is figyelemmel az alperesi munkáltatót a bizonyítási teher, a bírói szolgálati jogviszony megszüntetésének általa megnevezett indokának valósága és okszerűsége körében annak bizonyítására kötelezte, hogy a bírói tisztség egészségügyi okból való megszüntetését megalapozó, törvényes eljárásban beszerzett orvosszakértői vélemények alapján jogszerűen (amely az indok valós és okszerű voltát is magába foglalja) intézkedett a bíró felmentése iránt. Ezzel ellentétes, irányú és terjedelmű, mind az alkalmazandó anyagi jogi rendelkezésekkel, mind a polgári eljárási jogszabályokkal ellentétes bizonyításnak a munkáltató alperes indítványára történő elrendelése ugyanis a bírói szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése miatt, az ilyen munkáltatói intézkedéssel szemben a bírót a Bjt. 146. § (1) bekezdése alapján megillető, egyébként a Bjt. 237. § (1) bekezdése értelmében sarkalatos rendelkezésnek minősülő, keresetindítási jogosultság – mely jelen esetben a bírót ért jogsérelem orvoslásának egyetlen módja - tartalmi kiürítését eredményezné, azt csupán formálissá tenné, érdemi jogorvoslatot azonban nem biztosítana. A munkaügyi jogvitában döntő bíróság ugyanis azzal az intézkedésével, hogy a munkáltató alperes számára szakértői bizonyítás keretében biztosítja annak a szakvéleménynek a pontosítását, kiegészítését, melyre bírói jogviszonyom megszüntetését alapította, nem tett mást, mint eszközül szolgált arra, hogy az alperesi munkáltató a szolgálati jogviszony megszüntetésére vonatkozó intézkedésének jogellenességét kiküszöbölje, s a jogszerűséget a bíróság ítéletével pótolja. A másodfokú bíróság azzal, hogy az alperes számára biztosította olyan bizonyítási eljárást felvételét, amelyet az alperes törvényesen lefolytatott fellebbezési eljárásban elő sem terjeszthetett volna, vagy annak teljesítését elutasítják, pontosan ezt tette, mégpedig úgy, hogy teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, a jelen ítéletekkel elbírált munkaügyi pert én kezdeményeztem a munkáltató alperes ellen a bírói szolgálati jogviszonyom jogellenes megszüntetése miatt. **A bírósághoz fordulás jogát a – egyébként a Bjt. 237. § (1) bekezdése alapján sarkalatosnak minősülő, azaz garanciális jelentőségű jogként elismert - Bjt. 146. § (1) bekezdése biztosítja** a tisztségükből jogellenesen felmentett bíró számára mégpedig éppen azáltal, hogy a bíró a felmentéséről szóló munkáltatói intézkedésben rögzített felmentési ok fennálltát (értve ez alatt a felmentési ok valóságának és okszerűségének vitatását) felmentésének körülményeit annak jogellenessége miatt, érdemben vitathassa. Mindez azonban feltételezi, hogy a bírósághoz fordulás joga nem kerül korlátozásra, és valódi felülvizsgálatot biztosít a munkáltató szolgálati jogviszony megszüntetésével kapcsolatos jogellenes intézkedéseivel szemben. A bírósági út, mint az igényérvényesítés eszköze, esetemben azt kellene hogy jelentse, hogy a Bjt. alapján ellenem lefolytatott egészségügyi alkalmatlansági eljárásban beszerzett szakértői véleményeket is – amelyekre a felmentési okot a munkáltató alapította, s amelyeket külön nem, csak az azon alapuló keresettel támadható munkáltatói intézkedéssel együtt van lehetőségem vitatni - munkaügyi perben érdemben cáfolhassam, lehetőségem legyen azok tényleges felülvizsgálatára. Erre azonban én, mint felperes – a munkáltató alperessel szemben – egyáltalán nem kaptam lehetőséget. A másodfokú bíróság itt hivatkozott intézkedése tehát az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében minden embert megillető jogorvoslati jog sérelmét idézte elő. A jogorvoslatihoz való alapjogi sérelmen keresztül az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogi sérelem is bekövetkezne, jelen esetben ugyanis a jogvitát elbíráló bíróság maga tette lehetetlenné a jogellenesen megszüntetett bírói szolgálati jogviszony valódi, érdemi felülvizsgálatát azzal, hogy bíróság az alperesi munkáltató számára a bizonyítási teher szabályainak tág értelmezésével és alkalmazásával lehetőséget ad a jogellenesség okainak megszüntetésére.

F)

Alapvető alkotmányjogi kérdést vet fel az ügyemben alkalmazott Bjt. 145. § (5) bekezdése. Ezzel kapcsolatban a jogerős ítélet azt tartalmazza, hogy a Bjt. 4. §, valamint a 145. §-a rendelkezéseinek együttes alkalmazásából az következik, hogy amennyiben a bíróság megállapítja, hogy a bíró szolgálati jogviszonya megszüntetésének jogellenességét, úgy visszahelyezése iránt kell intézkedni. A Bjt. 145. § (5) bekezdése értelmében azonban nem helyezhető vissza bírói tisztségébe az, aki a határozat meghozatalakor a bírói kinevezési feltételeknek nem felel meg. Ebből arra a következtetésre jutott, hogy a visszahelyezés kritériumainak vizsgálata a perbíróság feladata, és ezen feltételek vizsgálata nem volt mellőzhető már csak azért sem, mert a legutolsó adat szerint egészségügyileg aktuálisan nem voltam

alkalmas a bírói feladatok ellátására. E kérdés tisztázása azonban szakkérdés, melynek lefolytatására a már többször is hivatkozott együttes rendelet 4. § (1) bekezdése alapján kizárólag az a szakértői intézet jogosult, amely a keresettel támadott szakmai véleményt is adta.

A másodfokú bíróság ezen intézkedésének törvényességét illetően már a perben is több alkalommal jeleztem és részletesen indokoltam a kifogásaimat.

A másodfokú bíróság álláspontom szerint a Bjt.-nek a köztársasági elnök által korábban felmentett bírónak a munkaügyi jogvita alapján történő bírói tisztségébe való visszahelyezésére vonatkozó rendelkezéseit - az Alaptörvény 28. cikkében megfogalmazott jogszabályértelmezési elveket és a joggyakorlatot figyelmen kívül hagyó - önkényesen értelmezte, és téves következtetésre jutott, amikor kijelentette, hogy a szolgálati jogvitában eljáró bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a kinevezési feltételeknek a határozathozatalkor megfelelel-e, ennek körében vizsgálnia kell a Bjt. 4. § (1) bekezdés g) pontjában előírt pályaalakmasság fennállását. Ez az érvelés alapvetően törvénysértő. A jogellenesen felmentett bíró szolgálati jogviszonyának helyreállításával kapcsolatos Bjt. rendelkezések egyértelmű eljárási rendet határoznak meg. A Bjt. 145. § (3) bekezdése rögzíti, hogy ha a bíróság megállapítja, hogy a bíró szolgálati jogviszonya jogellenesen került megszüntetésre, a bíró kérheti a bírói tisztségbe való visszahelyezését, és a felmentését megelőző beosztási helyén történő továbbfoglalkoztatását. A Bjt. 145. § (5) bekezdése szerint a szolgálati jogvita alapján nem helyezhető vissza bírói tisztségbe, aki a határozat meghozatalakor a bírói kinevezési feltételeknek nem felel meg, egyébként a Bjt. 3. § (4) bekezdése alapján, ha a köztársasági elnök által korábban felmentett bírót a munkaügyi jogvita alapján bírói tisztségébe vissza kell helyezni, a köztársasági elnök a felmentést megelőző kinevezés szerinti határozott vagy határozatlan idejű kinevezést ad. Ehhez szükséges a Bjt. 3. § (5) bekezdésében írt kinevezési javaslat, melynek megtétele előtt a Bjt. 4. § (4) bekezdése alapján az OBH elnöke megvizsgálja a kinevezési feltételeknek való megfelelést is.

A bírói kinevezési feltételeket a Bjt. 4. § (1) bekezdés a) – g) pontjai tartalmazzák. A kinevezési feltételek egyike a g) pontban jelzett pályaalakmassági vizsgálat eredménye, vagyis, hogy a pályázó a bírói hivatás gyakorlására alkalmas. Ugyanakkor a Bjt. 4. § (4) bekezdése az előzőekben említett általános kinevezési feltételekhez képest külön rendelkezik arról az esetről, amikor a jogellenesen felmentett bíró bírói szolgálati jogviszonyát kell helyreállítani. Ez esetben a törvény úgy rendelkezik – összhangban egyébként a Bjt. 145. § (5) bekezdésével – hogy „a 3. § (4) bekezdése szerinti esetben az OBH elnöke a kinevezésre vonatkozó javaslatának felterjesztése előtt megvizsgálja a kinevezési feltételeknek való megfelelést is. Ha a kinevezésre vonatkozó javaslatra a bírói szolgálati viszony megszűnését követő 3 hónapon belül kerül sor, a kinevezésre javasolt személy mentesül a 12. § (1) bekezdés b) pontja szerinti igazolás bemutatásának kötelezettsége alól. A kinevezésre javasolt személy mentesül a 12. § (1) bekezdés c) pontja szerinti igazolás bemutatásának kötelezettsége alól.” A törvény tehát két kivételt határoz meg, amelynek igazolása alól a bíró mentesül, nevezetesen a Bjt. 12. § (1) bekezdés b) pontja szerinti hatósági erkölcsi bizonyítvány benyújtásának kötelezettsége alól abban az esetben, ha a kinevezésre a szolgálati jogviszony megszűnésétől számított három hónapon belül kerül sor, illetve mindenféle feltétel nélkül mentesül a bíró a Bjt. 12. § (1) bekezdés c) pontjában előírt érvényes pályaalakmassági vizsgálat igazolásának kötelezettsége alól. Mivel a törvény e körben egyéb feltételeket, körülményeket nem határoz meg, így a törvényi rendelkezést csakis úgy lehet értelmezni, ahogyan azt maga a törvény tartalmazza.

Nyilvánvaló, hogy e rendelkezést az indokolja, hogy a bírói tisztségétől jogellenesen megfosztott bíró szolgálati jogviszonyának helyreállítása esetében, a kinevezendő személy korábban már igazolta, hogy a kinevezési feltételeknek mindenben, így a pályaalakmasság tekintetében is megfelel, hiszen bírói kinevezésére egyébként sor sem került volna. Különösen indokolt a jogellenesen felmentett bírót, a tisztségébe való visszahelyezése során mentesíteni ezen törvényi kötelezettség alól abban az esetben, ha a felmentés éppen azért jogellenes – mint jelen ügyben - mert az alperesi munkáltató az egészségügyi alkalmatlansági eljárás során beszerzett pályaalakmassági vizsgálat eredményével ellentétesen, az abban meghatározottakat tágan értelmezve, azaz jogellenesen intézkedett a bíró tartós egészségügyi alkalmatlanságára hivatkozással a szolgálati jogviszony megszüntetése iránt. Jelen esetben is éppen az képezte – egyebek mellett – a jogvita tárgyát, hogy az alperes által elrendelt pályaalakmassági vizsgálat eredményeként sem elsőfokon, sem a felülvizsgálat során nem került megállapításra, hogy a tartósan képtelen lettem volna a bírói tisztségéből fakadó kötelezettségeimet teljesíteni, a felmentés alapját képező szakvélemények csupán aktuális, egy adott pillanatban fennálló, ideiglenes jellegű alkalmatlanságról foglaltak állást, amelyre a törvény értelmében jogszerűen nem alapítható a bíró egészségügyi alkalmatlanság címén való felmentése. Ebből pedig az is következik,

hogy erről szóló pályaalkalmassági szakvélemény hiányában nyilvánítottak a bírói hivatásra egészségügyileg tartósan alkalmatlannak, felmentésem tehát nem volt jogszerű, nem volt törvényes. A jogellenesség megállapításával együtt az annak alapját képező szakvélemények is – jogellenességük miatt – semmisnek minősülnek, így peradat az alkalmatlanságra nincs. Ez pedig egyben azt is jelenti, hogy a határozat meghozatalakor a bírói kinevezési feltételeknek – a Bjt. 12. § (1) bekezdés b) pontjában igazolás természetéből adódó kivételével – mindenben megfelelttem, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének a bírói tisztségbe való visszahelyezésemre irányuló rendelkezése nem volt törvényellenes.

Ezt a következtetés abból is egyértelmű kell, hogy legyen, mert idézett rendelkezései a „szolgálati jogvita alapján” kifejezést használja minden esetben, ami lezárt szolgálati jogvitára utal. Továbbá a Bjt. a kinevezési feltételek vizsgálata esetében is félre nem érthető szabályt tartalmaz, a kinevezési feltételek vizsgálata az OBH elnökének a jogköre, melyet a perben eljáró bíróság nem vindikálhat el tőle, de azt az OBH elnöke sem ruházhatja a bíróságra. Hozzáteszem, hogy a Bjt. 145. § (5) bekezdése sem fogalmaz meg olyan rendelkezést, miszerint a kinevezési feltételeknek való megfelelést az eljáró bíróságnak lenne kötelessége vagy joga vizsgálni.

A fellelhető Kúriai eseti döntésekből is ez az értelmezés következik. A 33/2012. (VII. 17.) AB határozattal megsemmisített Bjt. 90. § ha) alpontja alapján jogellenesen felmentett bírák ügyeiben keletkezett kúriai döntésekből általános érvennyel levonható, hogy a Kúria a jogellenesen megszüntetett bírói szolgálati jogviszony helyreállításával kapcsolatban gyakorlata szerint a Bjt. 3. § (4) bekezdése szerint, ha a Köztársasági Elnök által korábban felmentett bírót a munkaügyi jogvita alapján tisztségébe vissza kell helyezni, a Köztársasági Elnök a felmentést megelőző kinevezés szerinti határozott, vagy határozatlan idejű kinevezést ad. Ennek megfelelően a bíróság – az Alaptörvénybeli és a Bjt.-beli szabályozással összhangban – az ítéletében a bírói tisztségbe való visszahelyezés érdekében történő intézkedések megtételére kell, hogy kötelezze a munkáltatót. A bírói szolgálati jogviszony kinevezéssel létesül, az Alaptörvény 26. cikk (2) bekezdés, Bjt. 3. § (1) bekezdés és (4) bekezdés alapján még akkor is, ha azt egy jogellenes megszüntetést követően kell is helyreállítani. A bírói tisztségbe történő visszahelyezése esetén a kinevezési eljárási rendre vonatkozóan utalást a „felmentést megelőző kinevezés szerinti” kifejezés ad, melyből következően a pályázati eljárás lefolytatása nélkül, de a kinevezési rendre vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, vagyis nem mellőzhető a Bjt. 3. § (5) bekezdésében kinevezési javaslattétel, illetve azt megelőzően a kinevezési feltételeknek való megfelelés vizsgálata. A Bjt. 4. § (4) bekezdése értelmében az OBH elnökének – a Bjt. 3. § (5) bekezdése szerinti – a kinevezésre vonatkozó javaslatának felterjesztése előtt meg kell vizsgálnia a kinevezési feltételeknek való megfelelést, mert a Bjt. 145. § (5) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szolgálati jogvita alapján nem helyezhető vissza bírói tisztségébe az, aki a határozat meghozatalakor a bírói kinevezési feltételeknek nem felel meg.

A Bjt. 145. § (5) bekezdése tehát csak az OBH elnökének a visszahelyezés érdekében szükséges intézkedéseivel összefüggésben értelmezhető. A kinevezési javaslattétel, és ezt megelőzően a kinevezési feltételeknek való megfelelés vizsgálata is – amelyre épp a Bjt. 145. § (5) bekezdése miatt van szükség – kizárólag az OBH elnökének a hatáskörébe tartozik. A Bjt.-nek a szolgálati jogvita és az eljáró szervekre vonatkozó szabályokat tartalmazó 145. §-a tartalmazza, hogy a bíró, a szolgálati jogviszonyának jogellenes megszüntetése esetén milyen igényeket támaszthat (jogviszony helyreállítása vagy kártérítés) és, hogy mely szervek jogosultak ezekben az ügyekben eljárni. A Bjt. 145. § (5) bekezdése a szolgálati jogviszony helyreállításának korlátját fogalmazza meg, olyan rendelkezést azonban nem, amely szerint a jogvitában eljáró bíróság vizsgálhatná az OBH elnökének jogkörébe tartozó kinevezési feltételeknek való megfelelést.

Ez annál is inkább így van, mert – ahogy arra az előbb kitértem – a jogellenesen felmentett bíró szolgálati jogviszonyát nem a bírósági ítélet állítja helyre, hanem a köztársasági elnök közjogi aktusa, a kinevezés, amelynek jogalapját a jogellenességet megállapító ítélet teremti meg.

Álláspontom szerint a másodfokú bíróságnak nem volt törvényes alapja arra, hogy a Bjt. 145. § (5) bekezdésére hivatkozással jelenlegi pályaalkalmasságom megállapítása érdekében kötelezzem orvosszakértői vizsgálatra. Ebből adódóan ebben a körben téves tájékoztatást adott számomra a 17. számú bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről szóló végzésében. Tekintettel arra, hogy mindez a másodfokú eljárásban történik, így rendes jogorvoslattal ezzel az intézkedéssel szemben sem élhetek.

Alapvető alkotmányjogi kérdést azt vet fel álláspontom szerint, hogy a szolgálati jogvitában eljáró perbíróság – mely az 1/1999. (I.19.) Im-EüM együttes rendelet 1. §-a alapján nem jogosult pályaaalkalmassági vizsgálatot elrendelni – a Bjt. 145. § (5) bekezdésének ilyen értelmezése alapján jogosult e ilyen alkalmassági vizsgálatot elrendelni, különös tekintettel arra, hogy e kinevezési feltétel meglétét az OBH elnöke maga is vizsgálja a Bjt. 4. § (4) bekezdése alapján.

Álláspontom szerint a Bjt. 145. § (5) bekezdése e tekintetben nem egyértelmű, ennek köszönhetően a munkáltatói jogokat gyakorló törvényszék alperes e rendelkezésre hivatkozással a jogellenes felmentés esetében is lehetőséget kaphat arra, hogy jogszerűtlen intézkedését törvényessé tegye, kiküszöbölje a felmentést célzó intézkedésének hiányosságait, hibáit, s ez egyértelműen sérti az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében írt bírói függetlenséget a bíró elmozdíthatóságán keresztül.

Mindezekre tekintettel a Bjt. 145. § (5) bekezdését illetően indokolt lehet az Abtv. 28. §-a szerinti eljárás lefolytatása.

G)

Alkotmányjogi panaszom a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.10.499/2018/8. számú ítéletnek alaptörvény-ellenességének megállapítására, és az ítélet megsemmisítésére is irányul. Tekintettel arra, hogy a Kúria szó szerint átvette a Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Mf.20.744/2016/96. számú ítéletében foglalt indokolást, ezért a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság ítéletét ugyanazon okból, és ugyanazon indokolással tartom alaptörvény-ellenesnek, ezért e tekintetben az előzőekben részletesen kifejtett indokaimra utalok.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek:

3.1.

Alkotmányjogi panaszomat alátámasztó dokumentumokat másolatban mellékletként csatolom.

~~kereset,~~

- elsőfokú ítélet,

- másodfokú ítélet,

- a Kúria ítélete,

- jogi képviselőmtől származó e-mail a határidő megtartásának igazolására

